

בס"ד. שיחת יום ה' פ' קרח, ב' דר"ח תמוז, ה'תשכ"ד.

— להמדריכות ד"מחנה אמונה" תחיינה —

בלתי מוגה

א. דובר כמ"פ שמנהג ישראל הוא לקשר כל דבר עם פרשת השבוע. בפרשת השבוע, לאחרי הסיפור אודות המחלוקת על כהונת אהרן, הנה במענה על טענת בני"י אודות הקושי בגודל הזהירות בנוגע למשכן ומקדש והעבודה בו¹, צוה הקב"ה² שהכהנים שנבחרו להתעסק בעבודת המשכן (בתור שלוחים של בני"י, או בתור שלוחים של הקב"ה, כב' הדעות שבגמרא³), ביחד עם כללות שבט לוי הנלווים אליהם, יהיו גם אלו שישמרו ויורו לבני"י עד היכן מותר להם להתקרב, והיכן מסתיים המקום שממנו והלאה יכול ליגש רק כהן או לוי.

ב. ובהקדם המדובר כמ"פ⁴ בנוגע לחורבן ביהמ"ק, שהוא רק בנוגע לבנין של אבנים ועצים ושאר דברים גשמיים, אבל ביהמ"ק הרוחני הוא תמיד שלם ונצחי, ותפקידו של כל אחד מישראל הוא — לתרום את חלקו לשמירת קדושת ביהמ"ק, ובאופן שממנו תומשך קדושה ואור מסביבו, עד לד' אמותיו של כל אחד מישראל ומשפחתו.

ובפרטיות יותר:

כל יהודי מורכב משני חלקים: גוף ונשמה. וגם חייו חלוקים בין החלק שבו משתווה לכל העמים, כמו בנוגע לאכילה ושתי' וכיו"ב, שיהודי זקוק להם כמו אינו יהודי, להבדיל, ובין החלק שכולל את הענינים שבהם יהודי הוא שונה לגמרי מאינם-יהודים, שכללותם הו"ע קיום המצוות וכל עניני יהדות.

וישנו הממוצע בין שני הקצוות — שצריך להשתדל שגם בענינים כמו אכילה ושתי', וההתעסקות במסחר לצורך הפרנסה, שבהם משתווים עם אינם-יהודים, תהי' ההתחלה עם ברכה להקב"ה, והיינו, שיהי' ניכר שמקבלים הכל מ"מלך העולם", "אשר קדשנו", אפילו בעניני אכילה ושתי';

(3) יומא יט, סע"א. וש"נ.

(4) ראה גם תר"מ חל"ו ע' 369. וש"נ.

(1) פרשתנו יז, כז-כח.

(2) שם יח, א-ז.

ועי"ז עושים גם מחלק זה — משכן ודירה לו ית', שגם בזה ניכר אלקות.

וכיון שהקב"ה קבע את העולם באופן שמוכרחים להקדיש חלק מהיום, מהשימת-לב ומהאנרגי, גם עבור עניני חול — שהרי כשם שיהודי נצטווה על עשיית וקיום מצוות, כך נצטווה גם לשמור על בריאות הגוף, שלכן צריך לאכול ולשתות בזמן, ולשמור את כל הענינים שגוי חושב שהם חולין לגמרי, ואי אפשר לעשות מהם קדושה — הנה לפעמים ולעתים קרובות, מתעוררת שאלה: כיצד יכולים לדעת מתי מותר כבר להתעסק עם עניני חול, ומתי צריכים להתעסק רק עם עניני המשכן?

וכיון שקשה ביותר שכל אחד יוכל לברר ולפסוק בעצמו, מבלי שלפעמים יגדיש את הסאה ("אַרִיבֶּעֶרְכֶּאֶפֶן דִּי מֶאָס") מצד אהבת עצמו — בחר הקב"ה מבין בני" עצמם את אלו שילמדו לאחרים היכן עובר ה"גבול" בין חלק הקודש לחלק החול; כמה זמן ושימת-לב להקדיש אך ורק לתומ"צ, ומתי מותר לו להתעסק גם בעניני חול, אבל גם אז — באופן ש"בכל דרכיך דעהו"⁵ או "כל מעשיך יהיו לשם שמים"⁶, והיינו, שיהי' ניכר אצלו שזהו חולין הקשור עם שבת — שזהו גם מה שאומרים בכל יום: "היום יום ראשון בשבת", "יום שני בשבת", עד ל"יום ששי בשבת", לא רק כהפירוש הפשוט ש"בשבת" היינו בשבוע, אלא כפירוש הרמב"ן⁷ שבכל יום צריכים לזכור אודות השייכות ליום השבת, כמ"ש "זכור את יום השבת לקדשו".

ג. וכשם שבנוגע לכללות עם ישראל מסופר בפרשת השבוע שהקב"ה בחר את הכהנים והלויים בתור שלוחים שלו — כך גם בכל דור, בכל עיר ובכל חוג, בוחר הקב"ה את השלוחים שלו, להיות בבחינת "כהנים" במלאכתם, מחנכים ומדריכים, בסמכו עליהם להפקיד בידם את החינוך וההדרכה של בניו, קטנים או גדולים, ילדות או ילדים, שנמצאים בסביבתם, שיתנהגו בדרך כזו שתהי' כולה קדושה, באופן שהזמן השייך לעניני יהדות וקדושה ינוצל במילואו עבור עניני יהדות וקדושה, וגם הזמן השייך לעניני חול, כמו אכילה ושתי', מנוחה וטיול לצורך הבריאות, יהי' באופן שכל דבר יתחיל עם אמירת ברכה או ברוך השם, כך, שגם אז ירגיש הילד שהוא בן אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה רחל ולאה.

(7) יתרו כ, ח.

(5) משלי ג, ו.
(6) אבות פ"ב מ"ב.

ואף ששליחות זו קשורה עם אחריות גדולה, שהרי צריכים להדריך ולחנך את בניו של הקב"ה — נותן הקב"ה לכל מדריך ומחנך, עוד לפני שבוחר בו לתפקיד זה, את מלוא הכחות והאפשרויות שיוכל למלא את השליחות במילואה באופן הטוב ביותר.

וכשם שמסופר בסיום הפרשה אודות השכר המיוחד שנתן הקב"ה לאהרן ולכללות שבט לוי: "אני חלקך ונחלתך"⁸, שלכל אחד מהם יש חלק ונחלה מיוחדים בהתקשרות עם הקב"ה — כמו"כ ישנו השכר המיוחד שכל מדריך או מדריכה, מחנך או מחנכת, מקבל מהקב"ה עבור עבודתם במסירה ונתינה כדבעי להדריך ולחנך את בניו של הקב"ה, שיתברכו בברכה מרובה מהקב"ה בכל המצטרך להם, ויתוסף אצלם אור וקדושה גם בעניניהם הפרטיים, כך שיוכלו לעסוק במילוי השליחות — באיזה אופן שתהי', עתה, וגם במשך הימים והחדשים הבאים לאח"ז — מתוך בריאות טובה בגשמיות ובריאות טובה ברוחניות, ויראו פרי טוב בעמלם, לרוות נחת מהמחונכים והמודרכים, נחת אמיתי, שזהו נחת יהודי חסידי.

ד. השי"ת יברך אתכן, כל אחת מכן וכולכן יחד, שתנצלו את הקיץ בכלל, ובעבודתכן בחינוך והדרכה במחנה "אמונה" בפרט, מתוך בריאות טובה, שמחה וטוב לבב,

ולקראת סיום הקיץ תוכלו לומר מתוך שמחה אמיתית: "ראו גידולים שגידלנו", כיון שבעזר השם תפעלו עם הילדים במשך הזמן שיהיו תחת הדרכתכן באופן שתהי' ניכרת ההשפעה על הנהגתם במשך כל השנה הבאה לאח"ז.

קיץ בריא, והצלחה רבה, ונשמע מכן בשורות טובות.

